

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο' Αλφρέ ντε Μυσσέ προς την Γεωργία Σάνδη

Αύγουστος 1834. Μπάνιεν.

Όχι μέρη πέρασαν κιόλα που έφτιαγα και ακόμη δεν σου έγραφα. Περιμένα μια στιγμή ησυχίας. Άλλα τέτοιες στιγμές δεν υπάρχουν πια για μένα. Θα ήθελα να σου γράψω άπαλά, ποσχα, ένα ωραίο πρωινό, να σ' εύχαριστήσω για τον άποχαιρητισμό που μου έστειλες... Θα ήθελα να σου μιλήσω για τον έρωτά μου, αγάπη μου! Ποτέ άνθρωπος δεν αγάπησε όπως σ' αγαπώ... Δεν ξέρω πια αν ζω, αν τρώω, αν ριλιώ, αν αναπνέω, ξέρω ότι αγαπώ... Βλέπεις, όταν έφτιαγα, δεν ήτο δυνατό να άποφέρω, γιατί δεν ήπηρε ο.ην καρδιά μου τόπος για πόνο. Σε είχα κρατήσει μέσ' στην άγκυλιά μου, ώ λατρευμένο κορμί! Σε είχα οφίξει άπάνω στην καρδιά μου, άπάνω στην αγαπημένη μου αυτή πληγή... Ω αγάπη μου, έσύ έξησες ήσυχη εκεί κάτω, εδνωχιόμενη, ού να μην ειχεσ χάσει τίποτε. Ξέρεις όμως τι μαρτύριο εινε να περιμένει κανείς ένα φιλί, πέντε μινες, μέρα τη μέρα, ώρα την ώρα, να νιώθης τη ζωή να τόν άφίνει, το κέρσο του τάφου να τόν κοκλώνη άργά, στη μοναξιά του; Ξέρεις τι εινε για μια καρδιά που πάει να απόση από τόν πόνο της, ν' αναπνή μια στιγμή έλεύθερα και να αισθάνεται να κολλά στα βήθη της, να στάζει ζωογόνοσ δροσιάς, ή γλύκα του φιλιού;

Ο' ίδιος στην ίδια

Ω θεέ μου, το αισθανόμουν καλά, το ήξερα, δεν έπρεπε να ξαναδωθώμε. Τώρα τελείωσε. Είχα πεί ότι έπρεπε ν' ανασηθώ, ν' αγαπήσω μιάν άλλην, να σέ ξεχάσω εσένα, να βρω το παλλό μου θάρροσ. Έδοκίμασα, έπροσάθησα τουλάχιστον. Όμως άκουσε τώρα: αγαπώ πιδ πολύ τόν πόνο μου από τη ζωή μου. Με άφνος να σ' αγαπήσω; μα και αν δεν μου το επέτρεπεσ, οε τίποτε δε θα ώφελούσε; έγω πάλιν θα σ' αγαπούσα, θα σ' αγαπούσα μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου, θα σ' αγαπούσα τρελλά. Πέσ μου, τι ζητώ και τι μπορώ να εύρω έδώ και χει, σ' όλα τα μέρη αυτά που τριγυρνά; Τι μ' ένδιαφέρει για όλ' αυτά τα δέντρα, γι' όλα αυτά τα βουνά, για όλους αυτούσ τούσ ανθρώπουσ που βλέπω να περνούν στούσ δρόμουσ; Σε ικετεύω, οστε μια λέξη, άκουσε: μου λές ότι θα ξαναδωθώμε, ότι δεν θα πεθάνης χωρίς να με φιλήσης... Όλ' αυτά εινε καλά, άγάπη μου, όλ' αυτά εινε ωραία. Όμως, ξέρω καλά, ότι όσο κι αν σέ περιμείνω δε θήρθης να χτυπήσης την πόρτη μου. Δεν θα πάρης ένα κομμάτι χαρτί μεγάλο σαν τη χέρι, και δεν θα γράψης επάνω: «Έλα!» Υπάρχωμε μεταξύ μας, κάποιοσ φράσείοσ κάποια καθήκονα, κάποια γεγονότια!... Έ ναι λοιπόν, τα ξέρω, τα ξέρω όλ' αυτά. Όμως, ακόμη περισσότερο ξέρω και κάτι άλλο: ότι δεν μπορώ να ζήω χωρίς εσένα.

Ο' Μπετόβεν προς την Θηρεσία ντε Μπρούνοβιχ

Αγγλέ μου! έγω μου!

Ο' έρωσ μας δεν μπορεί να ζήση λοιπόν παρδ μόνον με θυοίεσ και αυταπάτην; Μπορείσ να κατορθώσης ώστε ν' άνήκησ δλόκληροσ σ' εμένα; ... Αν οι καρδίεσ μας ποαν πάντα ή μια κοντά στην άλλη, δεν θα έκανα ποτέ τέτοιεσ σκέψηεσ... Η ψυχή μου έχει χίλια πράγματα να σου ειπύ... Α! υπάρχουν στιγμέσ όπου μου φαίνεται ότι οι λέξειεσ δεν λέγουσ τίποτε!

Ο' ίδιος στην ίδια

Μόλις έξύπνησα και οι σκέψηεσ μου πετάνε προς εσένα, άθάνατη μου έρωμένη, εδνωμεσ και θλιβερέσ κατοπίν, περιμένοντασ να ίδουσ την Μοίρα αν θα μασ λυπηθή και θ' άφήση να ένωθώμε. Ω, πίστεψέ με, αγάπη μου, δεν μπορώ να ζήω παρδ μόνον μαζί σου, δλοκληρωτικά. Θα είσαι ήσυχη μόνον άτενίζοντασ με ήρεμιά εν τη ζωή μας, θα κατορθώσουε να φθάσουμε σέ όκοπό μας, να ζήσουμε μαζί: να είσαι ήσυχη-άγάπη με-σήμερα, χόεσ, πόσο πόθοι και πόσα δάκρυα για σένα, ώ για σένα, για εσένα που είσαι ή ζωή μου, τον πών μου! Χαίρε! Ω, μην πάψης να μ' αγαπάσ, μην παραγνωρίσης την πιστή καρδιά μου που σέ λατρεύει».

άνεβαινε. Πρώτη άνηούχησ ή Σολεδά.

- Μα γιατί δεν άνεβαίνει;
- Θα έχει δ.υλειά φαίνεται, ειπε ξερά ο Χουάν.
- Άνεβάστου τον για το Θεό! φώναξε ή Σολεδά με τρόμο.
- Όταν άκουσε της άπελπισμένησ εκείνησ φωνή του, ο Χουάν κάρφωσε επάνω της ένα τρομερό βλέμμα.

***

Σε λίγο άνέβασαν ένα πτώμα... Τότε άκούστηκε ή φωνή της Σολεδά, που σπαρταρούσε κ' έλαλει.

- Πέθανε! Πέθανε!...
- Πέθανε! άπαντησε βαθεία ο Χουάν.
- Και τόν ειχεσ σώσει... έσύ; Έσύ;
- Τόν είχα σώσει μιά... φορά... Σώσε τον κ' έσύ τώρα σαν μπορείσ...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Και πάλιν το ράδιον!

Άλλ' αυτήν την φοράν από έποψιν... άρχαιολογικήν. Μία ήποψία άρχισε να βασανίζει τελευταία όχι τούσ χημικόσ βέβια, αλλά τούσ ιστορικόσ, για να μην πούμε τούσ... ποιητέσ. Άπό μερικά χωρία του Βιργιλίου, του Ήροδότου και του Πλουτάρχου, προκύπτει ότι το ράδιον ήτο γνωστόν εις τούσ άρχαιούσ Έλληνασ, τούσ Ρωμαίουσ, και προσπάντων τούσ Αιγυπτίουσ. Οι άνωτέρω συγγραφέισ όμοίωσν περιέ «άκοιμητών λυχνιάν φωτίζουσάν τάφουσ τινάσ». Κάποιοσ δε Φορτούνιοσ Λισσέι, συμπαιτριώτης του Γαλιλαίου, και όπωσ εκείνοσ, καθήγητής εις το Πανεπιστήμιον της Παδούης, άφίερωσεν εις την μελέτην των άκοιμητών λυχνιάν πελώριον τόμον, σχήματοσ τετάρτου, από όκτακοσίεσ διατίλουσ οελίδασ συγκείμενον, εις τόν όποίον παραθέτει πολλάσ εικόνασ φανταστικών λυχνιάν άνεξαντήλιων, αι όποιοι φρονεί ότι εφώτιζαν τούσ τάφουσ Πάλλαντοσ του Εδνδρου, του Έκτοροσ, του Ηρώλου, όστιεσ άποκαλύπτει μάλιστα τούτο κατ' όναρ εις τόν Αιναίον, του Αμμωνοσ, βασιλέωσ ιννός Αιγυπτίου, του Δι.προσθένουσ και της κόρησ του Κικέρωνοσ. Κατά τούσ περιγραφάσ ήμωσ των λυχνιάν τούτων, δεν δύναμεθα να ήποθέσωμεν οστε τούσ μύθουσ, οστε τούσ Ποντήφκασ, οστε τούσ άληχημοτάσ, οστε τούσ ιερείεσ της Ισιδοσ, ώσ προδρομούσ του άνακαλύψαντοσ το ράδιον. Δεν άποκλείεται έν τούτοισ η γνώμη ότι ή μυθική αυτη παρηδόσισ, όπωσ και τόσοι άλλοι, δεν εινε δλωσ άβόμοσ. Φαινόμενα φυσοφοριόμο ή ατύματοι άναφλέξειεσ έερίων κατ' ό άνοιγμα άρχαιών τάφου έξέπληξαν πολλάκιεσ τούσ άρχαιολόγουσ.

***

Νέα μυστηριώδη δύναμις

Μετά τούσ ακτίνασ Χ, έχομεν τώρα τούσ ακτίνασ Ν. Και πού εύρίσκονταί άραγε αι ακτίνασ αυταί ή μάλλον και πού δεν εύρίσκονταί; Ο άνακαλύψασ αυτέσ κ. Μπλοντιλό, καθήγητής των φυσικών εις το πανεπιστήμιον του Νανσύ της Γαλλίασ, ισχυρίζεται ότι εις όλα τα σώματα φέρουν και αναδίδουν τούσ ακτίνασ αυτέσ άπαράλλάκτικωσ, όπωσ οι ουσωφρευταί τόν ήλεκτριόμο, με μόνην την διαφοράν ότι ή διάκεια της ύπομο ν ήσ των έν λόγω ακτίνων εινε άορίστωσ μεγαλειότερα εκείνησ την όποιαν άκτινεί ο ήλεκτριόμοσ. Τώντι ο κ. Μπλοντιλό άνεγνώρισε τούσ ακτίνασ εις μιάν μάχαιραν προερχομένην από τάφου της Μεροβιγγιανής έποχήσ, το όποιον σημαίνει ότι ή μάχαιρα εκείνη έπι 12 δλοκλήφουσ αιώνασ άνέδιθε εις το σκότοσ, διαρκώσ και άνεξαντήλιτωσ μάλιστα, τούσ ακτίνασ Ν, όπότι πειραματικώσ άπεδείχθη ότι ο πλούτωσ των έν λόγω ακτίνων εινε ο αυτέσ εν τη άνωτέρω μάχαιρα έν σχέσει προς μιάν σύγχρονον. Αι ακτίνασ Ν, άπαντάμεναι ώσούτωσ στασ ακτίνασ του Ρέντγκεν, δεν έχουσι καμμίαν επίρροήν επί της φωτογραφικίεσ πλάκασ.

Εινε άφανείεσ, ή δε παρουσία των γίνεται καταφανήσ δι' ειδικών πειραμάτων.

Εάν εις άπόλυτον σκότοσ άποχωριζόμενον εκ του φωτόσ της ήμέρασ δια ξυλίνοσ παρηθροφύλλου πάχουσ 15 χιλιοστομέτρωσ προωυάγωμεν φωτοφύλλον τι σώμα, παρατηρούμεν ότι ο φωτοφύλλοσ αυδίνει μόλιεσ πλοισώμεν το σώμα τούτο προς το παρηθροφύλλου. Η παρήθενσιεσ του χεριού μεταξύ του φωτοφύλλουσ σώματοσ και του παρηθροφύλλου δεν μειριάζει καθόλου το φινόμενον. Άπλόν όμως φύλλον χαρτιού βρεμμένο διακόπτει άμέωωσ την αυήνοιον του φωτοφύλλουσ. Τούτο σημαίνει ότι κάποια μυστηριώδη ένέργεια ερχομένη έξωθεν διαπερά το σανιδώμα και το χέρι, όχι όμως και το λεπτόν ύγρον φύλλον του χαρτιού. Η δύναμις αυτη εινε άκριβώσ αι ακτίνασ Ν, αι όποια διαπερώσιν όλα τα σώματα εκτόσ του ύδατοσ. Το άπεσταγμένο ύδωρ έμποδίζει τώντι την διάραση των ακτίνων του Μπλοντιλό.

***

Φωτεινόν φυτόν...

Στη Βροζιλία άνεκαλύφθη ένα φυτό καλούμενο από τούσ αυτόχθονασ «όροπε» το όποιο την νύκτα αναδίδει όρυκτέσ φωτεινεσ ακτίνασ, τόσες ώστε να μπορεί κανείσ να σέ φώσ του να... διαβάση εφημερίδα! Το πιο περίεργο εινε ότι ή ιδιότησ αυτη του «όροπε» διατηρείται πολλάσ ήμέρασ και μετά την άποκοπήν του.

ΤΗΝ 25ην ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

“Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,”